

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι Δρ. 8
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ Φρ. Χρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἴτησις ἀπενθύνεται :
Διεύθυνσιν Φωνῆς τῆς Ἡπείρου
Ἀθ. ἡ. ν. α. ς

ΕΤΟΣ ΕΒΔΟΜΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 τρέχοντος Μαρτίου 1899 μέχρι 15 Σεπτεμβρίου 1899 καὶ ὀφείλουν οἱ αἰτοῦντες νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταὶ νὰ ἀποστέλλωσι καὶ τὴν συνδρομὴν διὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα. Ἄλλως δὲν θὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν ἡ αἰτήσις των.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶναι τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον ἀπὸ ἐπταετίας συνηγορεῖ ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ διεσπαρμένων Ἡπειρωτῶν.

ΒΟΥΛΗ

Ἐγράψαμεν ἤδη ὅτι τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ὁ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ὑπουργὸς κ. Σιμόπουλος ὑπέβαλεν εἰς τὴν Βουλὴν νομοσχέδιον δι' οὗ ἀπονέμεται σύνταξις εἰς τὴν κυρίαν Σοφίαν Τρικούπη, ἀδελφὴν τοῦ ἀειμνήστου Χαριλάου Τρικούπη. Ἡ βουλὴ ἐξ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν ἐπιφανῆ πολιτικὸν ἀπεδέχθη μετ' ἐπευφημιῶν τὸ νομοσχέδιον προκειμένου προχθὲς νὰ ψηφισθῇ ὁ κ. Μπακόπουλος ὅπως ἀπροσδοκῆτως ἀνέρχεται τὸ βῆμα, καὶ λέγει ὅτι ἂν καὶ προτίθεται νὰ ψηφίσω τὸ ὑπὸ συζήτησιν νομοσχέδιον, ἐν τούτοις φρονῶ, ὅτι τὸ νομοσχέδιον τοῦτο πρέπει νὰ διαιρεθῇ εἰς δύο ἄρθρα. Τὸ μὲν α' ν' ἀναγράφῃ ὅτι ἀπονέμεται πεντακοσιδράχμος σύνταξις εἰς τὴν ἀδελφὴν τοῦ Χαρ. Τρικούπη, τὸ δὲ β' ὅτι ἡ σύνταξις αὕτη ἀπονέμεται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ θανάτου τοῦ ἀειμνήστου ἀνδρός. Προτείνω δὲ τὴν διαίρεσιν ταύτην τοῦ νομοσχεδίου, διότι φρονῶ, ὅτι πρέπει μὲν ν' ἀπονεμηθῇ σύνταξις εἰς τὴν κυρίαν Σοφίαν Τρικούπη, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἰσχύος τοῦ οἰκείου νόμου. Νὰ μὴ ἀντρέξωμεν εἰς τὸ παρελθόν, διότι οὕτω θὰ δημιουργήσωμεν κάκιστον προηγούμενον, (Διαμαρτυρία.)

Ὁ κ. Ρικάκης λέγει, ὅτι οἱ νεώτεροι πολιτευταὶ δὲν ἔχουσι δικαίωμα νὰ φέρουσιν οὐδὲ καὶ ἀντιρρήσεις ἐπὶ πράξεων τῆς Βουλῆς, ἂν αὕτη ἐκ καθήκοντος πρὸς τοὺς ἀρχαίους πολιτευτὰς ἐνεργεῖ. Ἀπονέμοντες σύνταξιν εἰς τὴν ἀδελφὴν τοῦ ἀειμνήστου πολιτικοῦ ἀνδρός, τοῦ τιμήσαντος τὴν Ἑλλάδα, ἐκφράζομεν τὴν πρὸς τὴν μνήμην αὐτοῦ ἐθνικὴν εὐγνωμοσύνην. Πρόκειται περὶ τιμῆς, καὶ οὐχὶ περὶ ποσοῦ. Ἐχομεν δὲ καθήκον νὰ τιμῶμεν τὴν μνήμην τοῦ Τρικούπη, ἀποδεχόμενοι ὁμοφώνως τὸ ὑποβληθὲν νομοσχέδιον.

Ὁ κ. Μπακόπουλος, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν κ. Ρικάκη, λέγει : Πρωτίστως κ. συνάδελφε, ἔχομεν καθήκον νὰ μὴ διανέμωμεν τὸν ἐθνικὸν πλοῦτον. (Φωναί, διαμαρτυρίαι ἐξ ἀμφοτέρων). Ἀξιζει ἡ Σοφία Τρικούπη νὰ ἔχῃ σύνταξιν, ἀλλ' ἡμεῖς δὲν ἔχομεν τὸ δικαίωμα ν' ἀπονέμωμεν συντάξεις διὰ τὸ παρελθόν. (Πανδαίμονιον.) Ἐχω λόγους, κ. Ρικάκη, νὰ τιμῶ περισσότερον ὑμῶν τὴν μνήμην τοῦ Χαριλάου Τρικούπη. (Τ' εἶνε αὐτὰ ! Κάτσε κάτω !)

Ὁ κ. Ρικάκης λέγει, ὅτι προσωπικῶς πάντοτε ἐτίμησε τὸν Τρικούπη μετὰ τοῦ ὁποίου ἐπὶ μακρὰ ἔτη συνεργάσθη.

Ὁ κ. Α. Δεληγεώργης ἀποκρούει τὴν πρότασιν τοῦ κ. Μπακοπούλου περὶ διαίρεσεως τοῦ νομοσχεδίου, θεωρεῖ δὲ τοῦτο ἔκφρασιν τιμῆς ἐθνικῆς. (Ἐπιδιοκιμασίαι).

Θ. Π. Δηλιγιάννης. Ἐγὼ θὰ ψηφίσω ὑπὲρ

ἀπονομῆς συντάξεως εἰς τὴν σεβαστὴν δέσποιναν, περὶ ἧς πρόκειται, ἀλλὰ δὲν θὰ ψηφοφορήσω ὑπὸ τὴν ἔννοιαν, τὴν ὁποίαν ὁ ἐκ Πατρῶν βουλευτὴς ἐδήλωσεν, ὅτι αὐτὸς ἔχει, διότι νομίζω, ὅτι δὲν ἦλθεν ἀκόμη ὁ καιρὸς, καθ' ὃν ἐλληνικὸς λαὸς θέλει ἀποφανθῇ εἰς τίνα ἐκ τῶν πολιτευομένων εὐγνωμονεῖ, εἰς τίνα δὲ δὲν εὐγνωμονεῖ. Ψηφίζω μόνον ὑπὲρ τῆς Συντάξεως, διότι ἡμεῖς ὑπελάβουμεν ὅτι ἐκεῖνοι τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν, οἵτινες ἀφιερῶσι τὴν ζωὴν των ὅλην εἰς τὴν διάπραξιν τῶν κοινῶν, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐπιμεληθῶσιν ὑπὲρ τῶν ἰδίων συμφερόντων καὶ τῶν οἰκείων των καὶ τῶν κατιόντων καὶ ἐπομένων τὸ Κράτος ἔρχεται ἐπικουρον καὶ πράττει ὅ,τι ἐκεῖνοι ἀσχολούμενοι εἰς τὰ κοινά, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ πράξωσιν, ἥτοι νὰ παρασκευάσωσι τὸ μέλλον τῶν τέκνων των ἢ τῶν οἰκείων των. Τοιαύτην ἔνοιαν εἶχον πάντοτε αἱ συντάξεις, αἵτινες ἐδόθησαν εἰς τὰς οἰκογενείας τῶν πολιτευομένων τοιαύτην ἔνοιαν εἶχεν ἡ σύνταξις, ἡ ὁποία ἐχορηγήθη εἰς τὴν χήραν τοῦ Ἐπαμεινώνδα Δεληγεώργη, καὶ τὴν χήραν τοῦ Ἀλεξάνδρου Κουμουνδούρου καὶ ἐχορηγήθη ὑπὸ ἀνδρὸς ἐκείνου, ὁ ὁποῖος οὐδέποτε ἐδήλωσεν εὐγνωμοσύνην εἰς τὸν Ἀλέξανδρον Κουμουνδούρον. Νομίζω ὅτι χρεωστῶ νὰ δηλώσω τὴν γνώμην μου. Ἐγὼ ἐπὶ παντὸς τοῦ βίου, ἀφ' ἧς ὁ ἀποθανὼν μετέσχε τῶν κοινῶν, δὲν ἔδωκα αὐτῷ τὴν συνδρομὴν μου, διότι ὑπελάμβανον καὶ ἔκρινον, ὅτι ἡ πολιτεία αὐτοῦ δὲν ἦτο σύμφωνος μετὰ τὰ συμφέροντα τοῦ Κράτους.

Γ. Θεοτόκης (πρωθυπουργός), Δὲν ἐπερίμενα βεβαίως, κύριοι βουλευταί, ὅτι ὁ ἀξιότιμος ἐκ Γόρτυνος βουλευτὴς, ἠθελεν ἐκφράσῃ τὴν ἀτομικὴν αὐτοῦ εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν μεταστάντα, πρὸς τὸν ἀειμνήστον Τρικούπη, ἀλλ' ἐνόμιζον ὅτι ἀνελθὼν ἐπὶ τοῦ βήματος ἐκεῖνου ἠθελεν ἀναμνησθῇ ὅτι ὁ ἐλληνικὸς λαὸς πολλάκις ἐξέφρασε τὴν εὐγνωμοσύνην του πρὸς τὸν Τρικούπη. ἠθελεν ἀναλογισθῇ ὅτι ὁ Τρικούπης ἐτίμησε τὴν Βουλὴν ὅτι ἡ δύναμις ἡ ρητορικὴ τοῦ Τρικούπη ὑπῆρξεν ἡ τιμὴ τοῦ κοινοβουλευτικοῦ πολιτεύματος παρ' ἡμῖν, καὶ ἐπερίμενον, ὅτι τὰς ἰδιότητας καὶ τὰ πλεονεκτήματα ταῦτα τοῦ ἀειμνήστου Τρικούπη ὁ κρατοῖς ἀντίπαλος αὐτοῦ, ὁ ἰκανὸς νὰ μετρηθῇ μετὰ τὸν Τρικούπη, ἠθελεν ἀπὸ τοῦ βήματος ἐκείνου ἐξάρει. Ἀδιαφορῶ ἐὰν εὐγνωμονῇ ὁ ἀξιότιμος ἐκ Γόρτυνος βουλευτὴς. Νομίζω ὅτι ἡ Βουλὴ καθήκον ἔχει ἢ νὰ ψηφίσῃ τὴν σύνταξιν τὴν προτεινομένην οὐχὶ ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τὴν ὁποίαν εἰς αὐτὴν ἔδωκεν ὁ ἀξιότιμος ἐκ Γόρτυνος βουλευτὴς, ἀλλ' ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τὴν ὁποίαν ἡ Κυβέρνησις, ἥτις ἐπρότεινε αὐτὴν, ἀπέδωκεν εἰς αὐτὴν, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τὴν ὁποίαν βεβαίως θέλει ἀποδώσῃ εἰς αὐτὴν ἡ πλειονοψηφία τῆς Βουλῆς, ἀντιπροσωπεύουσα τὴν πλειονοψηφίαν τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ. Ἡ ἔννοια αὕτη εἶναι φόρος εὐγνωμοσύνης πρὸς ἄνδρα ὅστις ἐτίμησε τὴν πατρίδα αὐτοῦ. (Χειροκροτήματα ζωηρὰ ἐκ τῆς δεξιᾶς). Ὅσοι δι' ἀφορὰ, κύριοι, σὺ διαιρετὸν τῆς προτάσεως, ἐγὼ δὲν θὰ κατέλθω εἰς οἰκολαβικάς συζητήσεις. Ἄς διαιρεθῇ ἡ πρότασις διότι ἐγὼ δὲν θέλω νὰ βιάσω κανένα εἰς τὴν ἔκφρασιν τῆς γνώμης του, ἔχω δὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι θὰ ψηφίσωσιν ὑπὲρ τῆς προτάσεως, θὰ ψηφίσωσιν εἴτε διαιρεθῇ, εἴτε μὴ διαιρεθῇ (Χειροκροτήματα).

Δηλιγιάννης. Δὲν θὰ ἐκφράσω διὰ τῆς ψήφου οὐδεμίαν γνώμην περὶ τῆς πολιτικῆς τοῦ Τρι-

κούπη, ἀφ' ὅτι ἀπὸ ὁ ἀποθανόν ἀνὴρ δὲν ἐφρόντισε περὶ τῶν ἰδίων, χάριν τῆς πολιτείας, θὰ ψηφίσω αὐτὸ ὅπως ἡ σεβαστὴ δέσποινα ἀδελφὴ του ἀποκτήσῃ τὰ μέσα τῆς πλήρους ἀνέσεως. (Ψιθυρισμοὶ εἰς τὴν δεξιάν).

Μετὰ τὴν ὁμιλίαν τοῦ κ. Δηλιγιάννη ὁμιλεῖ ὁ κ. Δραγούμης ὡς ἐξῆς.

— Εἰς τὴν παρατήρησιν τοῦ ἐκ Τριπόλεως βουλευτοῦ ἀπήντησεν (λέγει) εὐγενῆς ἡ φωνὴ τοῦ ἀξιότιμου ἐκ Μεσολογγίου βουλευτοῦ, ἐξηγήσασα τίνες οἱ λόγοι δι' οὓς ἐναρξίς τῆς συντάξεως τῆς ἀδελφῆς τοῦ Τρικούπη ὑπῆρξεν ἡ ἐπιούσα τοῦ θανάτου αὐτοῦ. Τὸ διαιρετὸν εἶναι ἀναμφισβήτητον, καὶ εὐθὺς ὡς μία φωνὴ τὸ ἐξήτησεν, ὀφείλει ν' ἀναγνωρισθῇ, ἀλλ' εἰς ἡμᾶς ὑπολείπεται νὰ εἰπώμεν ὅτι δὲν ἀποβλέπομεν εἰς τὴν πενίαν, ὅτε ὁμιλοῦμεν περὶ συντάξεως, διότι δυστυχῶς κατ' ἀνθρώπον εἶναι ἀδύνατον νὰ παραβλεφθῇ ἡ ἔννοια αὕτη, ἀλλ' ἀποβλέπομεν πρὸ παντὸς εἰς τὸ μέγεθος ἐκείνου, ὁ ὁποῖος κατέλειπε πένησαν τοιαύτην ἀδελφὴν. Κύριε Πρόεδρε, στεντορεῖως κραυγάζω ἐνώπιον ὅλης τῆς Ἑλλάδος ἐνταῦθα, ὅτι μετὰ τὸν Ἰωάννην Καποδίστριαν δεύτερος ἀνὴρ τῆς Ἑλλάδος ὑπῆρξεν ὁ Χαρίλαος Τρικούπης ὑπερακοντίσας ὅλους. (Ζωηρὰ καὶ παρατεταμένα χειροκροτήματα) καὶ μετὰ τὴν ἐξαφάνισιν ἐμείναμεν πάντες ἐνταῦθα ἰσοπεδωμένοι.

Τίθεται τὸ ζήτημα εἰς μυστικὴν ψηφοφορίαν, διαιρεθέντος τοῦ νομοσχεδίου εἰς δύο μέρη. Ἀρχεται δ' αὕτη ἐν μέσῳ θορυβωδῶν διαλογικῶν συζητήσεων περὶ τοῦ τρόπου τῆς ψηφοφορίας. Τοῦτο ἀναγκάζει τὸν ἐκ Βονίτσης βουλευτὴν κ. Τσόγκαν ν' ἀναφωνήσῃ :

— Κύριε πρόεδρε, ἀπονέμεται σύνταξιν, ἢ ποτίζομεν μετὰ φαρμάκι τὴν σεβαστὴν δέσποιναν; Γενομένης τῆς διαλογικῆς ψηφοφορίας, ἐψήφισαν 163, ἐξ ὧν 154 ἐψήφισαν ὑπὲρ τοῦ πρώτου μέρους τοῦ νομοσχεδίου καὶ 9 κατ' αὐτοῦ.

Κατόπιν ἐγενετο ψηφοφορία ἐπὶ τοῦ δευτέρου μέρους, ἥτοι ἀπὸ ποίας ἐποχῆς ἀρχεται ἡ σύνταξις. Ἐψήφισαν ἐν ὅλῳ 164, ἐξ ὧν 146 ὑπὲρ καὶ 18 κατὰ. Οὕτω τὸ νομοσχέδιον ἐψηφίσθη πανηγυρικῶς ὑπὸ τῆς Βουλῆς καὶ ἐξεδηλώθη ἅπαξ ἐτι ἡ ἐκτίμησις καὶ εὐγνωμοσύνη πρὸς τὸν μεταστάτα μέγαν πολίτην καὶ πρὸς τὴν ἀξιότιμον αὐτοῦ ἀδελφὴν.

ΕΚ ΜΕΤΣΟΒΟΥ

τῇ 10 Μαΐου 1899.

Πρὸ δύο μηνῶν καὶ πλέον ἡ λύμη τοῦ Μετσόβου ὁ Σπᾶνός Ἀσλάν-μπεης μετετέθη εἰς Πάργαν καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐπελύθη ὁ τόπος μας ἀπὸ αὐτὴν τὴν λέραν, τὰρα δευτέρον Ἀσλάν-μπεην ὑπὸ ἔπαφιν ἀρπαγῆς καὶ πολυχρονίου ἐνταῦθα διαμονῆς ἔχομεν τὸν Μαλμουδούρη Σαδίκην τὴν χειροτέραν τουρκογιαννιώτικην πατοκαζανιάν ἀπὸ τὸν φανατισμὸν του καὶ τὴν μεγάλαν του διακλίαν δὲν βάζει ποτε αἷμα ἐπάνω του. Δὲν ἔχω ἴσῃ εἰς τὰρα ἄλλον τουρκοκράσανο κίτρινον ὡς αὐτὸν. — Πρὸ τριῶν ἐβδομάδων ὁ Βαλῆς Ἰωαννίνων Ὁσμὰν πασᾶς μετὰ πολλῆς ἀκολουθίας ἐπεσεκέθη καὶ τὸ Μέτσοβον καὶ μετὰ διήμερον ἐνταῦθα διαμονὴν ἀφ' οὗ ἐπεθεώρησε τὸν στρατὸν ἀνεχώρησε καὶ πάλιν διὰ τὰ Ἰωάννινα. Κανένα ἐκ τῶν χριστιανῶν δὲν ἐδέχθη, ἀλλὰ μήπως ἔχομεν καὶ κανένα νὰ πα-

Περὶ τὰ τέλη της Μ. τεσσαροκοστῆς ὁ καιρὸς ἔδω εἰς τὴν ἐπαρχίαν μας ἐπάτην εἰς μεγάλην ἔσπλην καὶ ὁ κόσμος νομίσας ὅτι ἐπληροῦτο τὸ καλοκαίρι ἀπέβαλλε τὰ χειμωνιάτικα του· ἀλλ' αἰφνὶς ἐπάτην εἰς τὴν βροχὴν καὶ τὸ ψυχρὸν. Ἡ ἀπρόσποτος αὐτῇ τοῦ καιροῦ μεταβολὴ ἔσχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἰσφολευνίζαν, ἥτις ἦτο ἀγνωστός μέχρι τοῦδε εἰς ἡμᾶς καὶ ὅπου καὶ ἂν ἐπὶ γιναιεῖ τις τὰς ἐστώτας τοῦ Πάσχα νυν εὐχρηστὸν συγγενικὴν ἢ φιλικὴν οἰκογένειαν, θὰ θέλει καὶ ὁλόκληρον νοσοκομεῖον, ἀπὸ 3—4 εἰς καθὲ οἰκογένειαν ἀσθενεῖς, ἀλλ' εὐτυχῶς ποῦ δὲν διήρκει ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, 6—10 ἡμέρας καὶ ἐγίνοντο καλὰ· αἱ συνεχεῖς ὁμως αὗται βροχαὶ ἥσαν ἐνερgeticivata διὰ τὸν τόπον· ὁ κόσμος ἐνεκα τῆς ἡσυχασίας δὲν ἤδυνάτο νὰ σπείρῃ, ἀλλ' ἐνεκα τῶν βροχῶν ἐπλήρην αὐθορεῖ ἀλλαγὴ εἰς τὸν τόπον· τὰ δένδρα διὰ μιᾶς ἡνοιχάν, τὰ χόρτα ἐκάλυψαν τὴν γῆν μὲ τοιαύτην χάριν καὶ πόρον ὥστε ἐνν κάρη καὶ μία τοιαύτη βροχὴ κατὰ τὰς 20 Μαΐου μεγάλῃ εὐτυχίᾳ θὰ ὑπάρξῃ εἰς τὸν τόπον. Μεγάλῃ ἐφέτος προμνηνεύεται εὐθηνία εἰς τὰ γεννητάτα καὶ τὰ λοιπα τὰ τροφίμα· τὰ ἀνάγκη τοῦ Πάσχα καὶ ἡγοράσασμεν ἀντὶ 12—15 γροσίον, ἐπολήσασμεν τὸ δέημα ἀντὶ 8—10 γροσίων, μᾶς ἔμειναν 5—7 ὁκάδες κρέατος ἀντὶ 5—7 γροσίων· τοῦ τυρι παντοῦ 50—60 παρόδες καὶ ἡ ποιότης δὲ λαμπρά· τὸ ἐννῆμα (καλαμποκί) εἰς Ἀγίους 40 πωλεῖται ἀντὶ 26—28 παράδες κατ' ὁκάν· ἔδω 30—33 εἰς δὲ περισσότερον εἰς τὰ χωρία· Μόνον τὸ κρασί ἡγοράσθη ὀλίγον ἀκριβὸς 2 1/2—3 γροσίον διότι πῶσαι τὰ ἀμπελῆα γενικῶς δὲν ἐκαρποφόρησαν. Ὅλαι αἱ ἡμέραι τοῦ Πάσχα εἰνε δὲ ἡμᾶς γλνέτι καὶ χαρὰ· εἰς ἑκάστον μαχρὰ ὑπάρχει καὶ ἐκκλησία καὶ καθὲ ἡμέρα γίνεται λειτουργία ὥστε κανεὶς μαχρὰς δὲν μένει παρανομῶντος, πέρνομας μαζὶ μας, δὲν ἔχομα καὶ δὲν ἔχομα καὶ μὴν σφαλίζον μας πηγαίνονεν ἐκεῖ, μετὰ τὸ πέρας τῆς λειτουργίας χυνόμεθα ὅλοι ἀνεξαρτίτως εἰς τὰ σπῖτια τὸν μαχρὰ διὰ τὸ ἀχρίστῃ ἀνέστη καὶ ἀλλοιόμενον εἰς τὰς σφουδαίας των· ἐπιστρέφοντες ἐπιδοδοῦμεθα εἰς τὸν χορὸν εἰς τὸ φαγοσπῖτον καὶ τὸ γλνέτι μείρη σπῖτον τῆς ἐσπερας· τὸ καλλίτερον ὁμως γλνέτι γίνεσται τὴν τρίτην τῆς Πασχαλίας εἰς τὸν κοινὸν Ἅγιον Δημήτριον, ἐνθα συλλειτουργοῦνται καὶ οἱ Ἄνω καὶ Κάτω Δοδριανίται, ἐπὶ τοῦ θόλου τοῦ ὁποίου, ὡς ἀειλαμπρὸς πόρος ἵσταται τὸ κοινὸν τῶν ἀρετῶν εκπαιδεύτην καὶ παραπλήρους τοῦ Παρθεναγωγείου, τὸ ὑπὸ τῆς ἀξιοτιμοῦ συμπατριωτικῆς μας αἰδουμένην βοσκομένης Πατριστεύς Στ. Δόσου τῆς ἀνάγκης μετὰ τῆς συναδελφικῆς βοσκομένης Ἀναστασίας Στ. Δόσου ἐργαζομένης. Ἐν μέσῳ δὲ τῶν εκπαιδευτῶν

δάπνη των εν Αλεξανδρείᾳ ἐμπορευομένων φιλομούσων κ. κ. Π. καὶ Α. Πράττικα. Ὡς κατακλιθεὶς δὲ τῶν διασκεδάσεων μας περιμένομεν τὴν Κυριακὴν τοῦ Θωμᾶ ὅποτε γίνεται ἡ τελευταία διασκεδασίς εἰς τὸν ἐξοχικὸν ἄγιον Μηνᾶ ὑπὸ τὰς σκιάς τῶν πελωρίων καὶ προαιωνίων ἐκείνων δένδρων τῶν περικυκλούντων τὸν ναόν. Ἐφέτος μάλιστα ἡ πα ἡγουρὶς αὕτη ἐωρτάσθη μετ' ἐξαιρετικῆς λαμπρότητος διότι εἴχομεν καὶ περισσοτέρους ξενίτας. Ἐκεῖ ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ ἐν τῷ μέσῳ τῆς πρὸ τοῦ ναοῦ πλατείας, πελωρίου Γράβου τοῦ μὴ ὑφαστεμένου ὡς θὰ ἴδωμεν, πλέον, ἐπὶ τῆς τρυφερᾶς χλόης ἐστρωσαν οἱ Ἄνω Δραβιανῖται τὰς πλουσίας τραπέζας των καὶ ἐγλέντισαν, μέγας δὲ χορὸς ἐπισφράγισε τὸ τέλος τῆς πανηγύρεως. Δέκα ἀρνία ἐψήθησαν ὑπὸ τῶν φιλομούσων τοῦ ναοῦ ἐπιτρόπων, ἐκτὸς τῶν ἰδιωτικῶν, ἄφθονος δὲ ῥακή καὶ κρασί ὑπὸ τῶν ἰδίων ὑπὲρ τῆς ἐκκλησίας ἦτο διατεθειμένον.

Ὁ ναὸς τὴν ἡμέραν ταύτην ὠρελήθη τὰ μέγιστα διότι πάντες λαβόντες μικρὸν τεμάχιον κρέατος ἢ ὀλίγην ῥακήν ἢ κρασί πολλά προσέφερον. Ὑπολογίζεται δὲ ὅτι τὸ εἰσπραχθὲν ὑπὲρ τοῦ ναοῦ ποσὸν κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ἀνῆλθε περὶ τὰ 1,500 γρόσια. Εὐγε εἰς τοὺς σχόντας τὴν πρωτοβουλίαν ταύτην ἐπιτρόπους διότι διὰ τοῦ μέσου τούτου ἠνοιχθὲν καλλίτερον τὸ Μοναστήριον. Ἐν ὅμως ἡθέλαμεν εὐχηθῆ εἰς τοὺς κ. κ. ἐπιτρόπους, τὸ νὰ μεριμνήσωσι περὶ καλλιτέρας τοῦ ναοῦ διακοσμήσεως καὶ περὶ ἐπιδιορθώσεως τῆς ὑπαρχούσης στέρας ἐξ ἧς καλὰς δύναται νὰ ἀρυσθῇ ὁ ναὸς ὠφελείας καὶ ἐκ τῶν διαβιτῶν τοῦ θέρους ἰδίᾳ καὶ ἐκ τῆς πωλήσεως αὐτῆς τὸ θέρους. Τοσούτον εἶχεν ἐπιταθῇ ἡ εὐθυμία ὥστε οὐδόλως ἐσκοτίσθησαν ἀπὸ τὸν σφοδρότατον ἀνεμον, οὐδὲ καὶ τὸν ἡνιόχσαν, ὅστις ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου μέχρι σχεδὸν τῆς δύσεως συνεκλόνησε τὰ δένδρα καὶ ἐπήνεγκε μεγάλας ζημίας εἰς τὰς ἀμπέλους καὶ ἰδίᾳ εἰς τὰ καρποφόρα δένδρα. Λέγω δὲ ὅτι οὐδόλως τὸν ἐννόησαν διότι ὁμίλων μετ' ἐνός ἐκ τούτων εἰς τὴν γειτονικὸν χωρίον περὶ αὐτοῦ, ἀνάθεμα, μοι εἶπεν, καὶ ἂν ἐκατάλαθα τί ἀέρας ἐφυσούσῃ, ἀνωτέρω εἶπομεν ὅτι ὁ πελώριος ἐκεῖνος Γράβος δὲν ὑφίσταται πλέον εἰμὴ τὸ ἐν σχεδὸν τρίτον αὐτοῦ. Λέγουσιν ὅτι παρὰ τὴν ῥίζαν αὐτοῦ τὴν Κυριακὴν εἶχον φωτιά διὰ καφῆ καὶ ὅτι ἀναχωροῦντες τὴν ἐλθισμόνησαν ἀνημμένην καὶ ὅτι ἐξ αὐτῆς μετεδόθη τὸ πῦρ εἰς τὸν κορμὸν αὐτοῦ καὶ τὸν κατέκαυσεν· τούτο δὲν ἔχεται ἀληθείας, διότι τὴν δευτέραν διηλθον ἐκεῖθεν Λεσινιτισαῖται οἵτινες ὁμολογοῦσιν ὅτι ἀνεπαύθησαν παρὰ τὴν ῥίζαν τοῦ καὶ οὐδὲν ἡσθάνθησαν προδίδον τὸ ἐν αὐτῷ ὑπάρχον πῦρ, φαίνεται ὅμως ὅτι κακόβουλος χεὶρ ἔθεσε πῦρ τὴν ἐσπέραν τῆς δευτέρας καὶ οὕτω κατεστράφη ὁ προαιωνίος Γράβος. Οἱ κάτω Δροβιανῖται δὲν μετέσχον τῆς πανηγύρεως ταύτης ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ δὲν ἔμειναν ἀδρανεῖς· μετὰ τὸ πέρας τῆς λειτουργίας ἐξεχύθησαν καθ' ὁμίλους εἰς τοὺς ἐορτάζοντας καὶ μετὰ παρέλευσιν ἱκανῆς ὥρας ἐπανῆλθον εἰς τὸν ναόν ὃ ἐχόρευσαν μέχρι τῆς 7 τοῦρκιστί. Τὸ ἀπόγευμα δὲ ἄλλον εἶχον, πρωτοφανῆ διὰ τοὺς μὴ ξενιτευθέντας, διασκεδασιν καὶ ἰδίᾳ διὰ τὰ γυναικόμεναι. Ἰταλὶς πριμαντόνα μὲ μικρὸν θίασον μὲ βιολιά καὶ νταούλια ἦλθε τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐκ Δελβίνου ἵνα δείξῃ εἰς τοὺς Δροβιανίτας τὸ καλλιτεχνικὸν τῆς τάλαντον· ἐνδεδυμένη θεατρικῶς μετέβη εἰς τὸ παλαιὸν σχολεῖον, πλήθους πολλοῦ ἰδίᾳ γυναικοπαίδων, παρακολουθοῦντος ἔνθα ἔδωκε παράστασιν καραγκιόζηδων· τὸ σχολεῖον ὑπερπληρώθη, διὰ τὸ πρωτοφανὲς καὶ ἀξιοθαύμαστον, διὰ τοὺς ἐντοπίους, θέαμα. Διὰ τῆς μικρᾶς ταύτης παραστάσεως οὐχὶ ὀλίγα ὁ μικρὸς ἐκεῖνος θίασος ἀπεκόμισεν.

Ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἡ Ὀθωμανικὴ Κυβέρνησις, ὑπέκουσα, τίς οἶδε, εἰς τὰς κακοβούλους καὶ ἀναισχύντους συμβουλὰς μερικῶν καλῶν, ἀπῆλασεν ἐντεῦθεν τὸν ἐγκριτὸν ἱατρὸν κ. Ἀναγνωστόπουλον, περὶ οὗ τόσα ἐγράφησαν, ἐνεκατεστάθη ὡς ἱατρός ὁ ἐκ Δίβρης καὶ ἐν Ἀθήναις τὰς σπουδὰς αὐτοῦ περατώσας κ. Νιάρος ὅστις ἐξήσκει τὸ ἐπάγγελμά του οὐ μόνον ἐν Δροβιανῇ ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ὑπὲρ τὰ ἐξήκοντα περίεξ χω-

ρία. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ γράψω πῶς διηλθεν ὁλόκληρον δεκαετίαν ὁ ἱατρός οὗτος ἐνταῦθα, διότι πολλὰ ἄλλος ἔγραψαν περὶ αὐτοῦ ἐν τῇ φίλῃ «Φωνῇ τῆς Ἠπείρου», ἐκεῖνο ὅμως ὅπερ μὲ ἡνάγκασε νὰ χαράξω τὰς ὀλίγας ταύτας περὶ τῶν ἱατρῶν μας γραμμὰς εἶνε ὅτι ἐνεκατεστάθη ἐνταῦθα πρὸ διετίας καὶ ἕτερος ἱατρός ὁ ἐκ Μουζίνης κ. Ἰωάννης Ναθαναήλ ὅστις ἅμα τῇ ἐγκαταστάσει του καὶ κατέκτησε τὰς συμπαθείας οὐ μόνον τῶν Δροβιανιτῶν καὶ τῶν συγχωριανῶν του ἀλλὰ καὶ πάντων τῶν περίεξ χωρίων. Ἡ εὐφράδεια, τὸ γλυκὺ τοῦ χαρκτηῖρος του, ἡ ἀρίστη, μετ' ὅλων ἀνεξαιρέτως, συμπεριφορά του, ἡ πειστικότης τῶν λόγων του, ἡ μετ' ἐπιστασίας καλὴ ἐπὶ τῶν ἀσθενῶν διάγνωσις καὶ ἡ σταθερότης του εἶνε ἐν μερικαῖς γραμμαῖς τὰ τὴν συμπαθειάν πάντων ἐπισύραντα προτερήματα τοῦ νεαροῦ Ἀσκληπιάδου· ἀφ' ἧς λοιπὸν ἐποχῆς ἐνεκατεστάθη ὁ κ. Ναθαναήλ ὁ κ. Νιάρος δὲν κέκτηται τὴν ὑπόληψιν ἐκείνην ἣν ἐκέκτητο τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν τὸ πρῶτον ἐνεκατεστάθη ἐνταῦθα, πολὺ δὲ περισσώτερον ἔχασε ἀφ' οὗτοῦ ἀφίχθη ἐνταῦθα ὁ συμπατριώτης μας φαρμακοποιὸς κ. Β. Οἰκονόμου, ὅστις, ἐπειδὴ εἰργάσθη ἐπὶ δεκαετίαν ἐν τοῖς ἀρίστοις φαρμακείοις τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὡς μαρτυροῦσι τὰ πιστοποιητικά του, κέκτηται, κατὰ τὸν νόμον, τὸ δικαίωμα τοῦ μετέρχεσθαι τὸν φαρμακοποιὸν ἐν χώρᾳ ἐν ἣ δὲν ὑπάρχει ἐπιστήμων φαρμακοποιός. Ὁ κ. Οἰκονόμου μεταβάς εἰς Ἰωάννινα καὶ παρουσιάσας τὰ πιστοποιητικά του τῷ Βαλῇ, παρεκάλει αὐτόν, ἔαν ὁ νόμος τοῦ τὸ ἐπέτρεπε, νὰ τῷ δοθῇ ἄδεια ὅπως συστήσῃ ἐν Δροβιανῇ φαρμακεῖον καὶ ἐπομένως διαταχθῶσιν οἱ κ. κ. ἱατροὶ νὰ ἐκτιμῶσιν καὶ παραδώσωσιν αὐτῷ τὰ φάρμακά των. Ὅτε ἐγνώσθη ὅτι ὁ κ. Οἰκονόμου ἤθελε προβῇ εἰς τὸ διάβημα τούτου, ὑπὸ πάντων ἐπιστεῦθη ὅτι ὁ κ. Ναθαναήλ ἤθελε φέρῃ πρόσκόμματα ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τούτου καὶ ὅτι ὁ ὑπὲρ τοῦ κ. Οἰκονόμου ὁμίλων κ. Νιάρος ἤθελε συμμορφωθῇ πρὸς τὴν τοῦ Βαλῆ διαταγὴν παραδίδων τῷ κ. Οἰκονόμου τὰ φάρμακά του· ἀλλ' ὅπως τὸ ἐναντίον συνέβη ἅμα τῇ ἀφίξει τοῦ κ. Οἰκονόμου ἐφωδιασμένου μὲ τὴν νόμιμον τοῦ Βαλῆ ἄδειαν καὶ τὴν πρὸς τοὺς κ. κ. ἱατροὺς διαταγὴν, ὁ μὲν κ. Ναθαναήλ ἀμέσως συνεμορφώθη πρὸς τὴν διαταγὴν τοῦ Βαλῆ καὶ παρέδωκε τῷ φαρμακοποιῷ κ. Οἰκονόμῳ τὰ φάρμακά του, ὁ δὲ κ. Νιάρος ἡρνήθη μυρία προφασισθεὶς διὰ νὰ περνᾷ ὁ καιρὸς, μὲ τὸ σῦρς κίελα εἰς Ἰωάννινα. Ἐνεκα τούτου ὁ κ. Οἰκονόμου ἐπέδωκεν ἐκ δευτέρου ἀναφορὰν τῷ Βαλῇ, τὴν ἀπάντησιν τῆς ὁποίας θέλομεν ἐν καιρῷ ἀποστείλῃ ἡμῖν. Διὰ τῆς πράξεώς του ταύτης ἔχασε πᾶσαν παρ' ἡμῖν καὶ τῆς περίεξ ὁ κ. Νιάρος ὑπόληψιν. Ἡμεῖς λυπούμεθα διὰ ταῦτα καὶ ἡθέλομεν εὐχηθῇ τῷ κ. Νιάρῳ, ὅπως, ἐπόμενος τῇ τοῦ Βαλῆ διαταγῇ, παραδῶσῃ τὰ φάρμακά του τῷ φαρμακοποιῷ κ. Οἰκονόμῳ καὶ ἔλθῃ εἰς συνενόησιν μετὰ τοῦ ἀξιοτίμου ἱατροῦ κ. Ναθαναήλ ὡς πρὸς τὰς τῶν ἐπισκέψεων τιμὰς καὶ τῶν ἐκ τῶν περίεξ χωρίων σηκωμάτων (ἵνα μὴ διὰ τοῦ συναγωνισμοῦ ἐξευτελισθῇ ἡ ἐπιστήμη καὶ καταντήσουν ὅπως αἱ ἀτμοπλοικαὶ ἐταιρεῖαι, τινὲς τῶν ὁποίων, ἐνεκα τοῦ συναγωνισμοῦ, δὲν κερδίζουν οὔτε τὰ κάρβουνα ποὺ καίουσιν εἰς τὸν πλουν αὐτῶν.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἀφίκετο ἐκ Κονίστης ὁ κ. Σπυρίδων Τσάνης φαρμακοποιός.

— Ἀφίκετο ἐκ Ρουμανίας καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Καλωτὰ ὁ κ. Γεώργιος Ἀποστολίδης· ἀφίκοντο ἐκ Παληρωπώνιου καὶ ἀνεχώρησαν εἰς Κων)πολιν οἱ κ. κ. Δημήτριος Χαΐλης, Παναγιώτης Χαΐλης, Σπυρίδων Μπουγγής, Κωνσταντῖνος Σαρῆς, Σταθὸς Οἰκονομίδης, Βασίλειος Σακκελλαρίου καὶ ὁ κ. Παναγιώτης Κιντζόρης.

— Ἀφίκοντο ἐκ Μολιστῆς καὶ ἀνεχώρησαν διὰ Ρουμανίαν ὁ κ. Νικόλαος Κιάχος καὶ ὁ Δημήτριος Ζίσης, εἰς Κάϊρον δὲ ὁ κ. Χρῆστος Πάτσικας.

— Ἀφίκοντο ἐκ Σερβίας καὶ ἀνεχώρησαν εἰς Ἀρτιστάν οἱ κ. κ. Ἰωάννης Δημητρίου, Θεόδωρος Δημητρίου καὶ ὁ Ἀνδρέας Οἰκονόμου, εἰς Ζαγοριανὴν δὲ ὁ κ. Γεώργιος Ἀναστασίου· ἀφίκοντο ἐκ Κάτω Βίτσης καὶ ἀνεχώρησαν εἰς Ἐάνθη οἱ κ. κ. Ἀλέξιος

Βουραζίνης, εἰς Σμύρνην ὁ Σπυρίδων Τσακαλίδης καὶ εἰς Βελιγράδιον ὁ κ. Δημήτριος Βελογιαννίδης, ἀφίκοντο ἐκ Πεκλαρίου τῆς Κονίστης καὶ ἀνεχώρησαν διὰ Ρουμανίαν οἱ κ. κ. Γεώργιος Καραγιάννης, Νικόλαος Δημητρίου, Χρῆστος Λάμπρου, Γεώργιος Παναγιώτου καὶ ὁ Αἰδεσιμώτατος Ἀπόστολος ἱερεὺς ἀφίκετο ἐκ Προτόππα καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Ρουμανίαν ὁ Γεώργιος Τράλλας, ἐκ Μπάγιας καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Σμύρνην ὁ κ. Φίλιππος Ἀνθόπουλος, ἐξ Ἀμυ Σουδανῶν καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Σμύρνην ὁ κύριος Λεζαρος Μπατζιάς.

— Οἱ ἐν Πειραιεὶ Ἠπε-ρῶται σκεφθέντες νηλεώτερον καὶ πατριωτικότερον συνῆλθον τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν καὶ προέδσαν εἰς τὴν συστάσιν ἑαυτῶν ἀδελφότητος. Μετὰ προηγουμένην προαίτιαν τοῦ θαλεροῦ καὶ ἀκαμάτου ἐπὶ φίλου συμπατριώτου κ. Ἀθ. Πετρίδου ἐγένετο καὶ αἱ ἀρχαιεστιαὶ Ἀνεδείχθησαν δὲ, πρόεδρος ὁ κ. Ἀθ. Πετρίδης, ἀντιπρόεδρος ὁ κ. Κ. Κόκκορος, γραμματεὺς ὁ κ. Κ. Λίνος, ταμίας ὁ κ. Ν. Μπίτζιος, συμβούλοι οἱ κ. κ. Μπαλακώστας, Κ. Αὐδῆς, Α. Ζοπάς, Θεοφ. Παπαῖς, Βασίλ. Πανταζῆς καὶ Λάζος Παπαπέτρου. Ἐχόμεθα προκοπὴν εἰς τὴν ἀδελφότητα ταύτην ὅπως δυνήθῃ νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν σκοπὸν δι' ὃν ἱδύθη δι' ἔχομεν δὲ ἀμφιβολίαν ὅτι τὰ μέλη τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου θὰ καταβάλωσι πᾶσαν προσπάθειαν. Καθόσον δὲ ἀφορᾷ τὴν ἐν Ἀθήναις ἀδελφότητα ἡμεῖς προτείνομεν νὰ διαλυθῇ καὶ νὰ συγχωνευθῇ μετὰ τὴν ἀδελφότητα Πειραιῶς. Εἰς δὲ σπουδαῖς λόγους διὰ τὸν ὁποῖον ποιεῖ νὰ διαλυθῇ εἶνε ὁ κατ' ἀρχαίαν τοῦ συμβουλίου ὅστις δύναται νὰ παρεξηγηθῇ ὑπὸ τῶν ἐν Ἠπείρῳ ἀρχῶν. Καὶ περὶ μὲν τῶν προσώπων τοῦ συμβουλίου δὲν ὑπάρχει δευτέρα γνώμη, ἀπαντᾷ ὁτιμα. Ἀλλὰ οἱ γνωρίζοντες τὰ πράγματα ἐν Τουρκίᾳ εἶνε εἰς θέσιν νὰ γνωρίζωσι τί δύναται νὰ συμβῇ μετὰ τὸσους στρατιωτικοὺς εἰς τὸ συμβούλιον καὶ μετὰ στα στρατιωτικοὺς ὧν τὰ ὀνόματα εἶνε βαρυσήμαντα Ἀδελφότης φιλανθρωπικὴ δέον νὰ εἶνε ἐντελὴς ἀπὸ λαγμένην παρεξηγήσεων.

Χαρ. Ζ. Βουρλάτιον. Σὰς ἀποστέλλομεν τὰ φύλλα. — Γρ. Ε. Μουδ. Μπαλτάτσι, ἐκδόμεν δευτέραν σὰς καὶ σὰς ἐνιγνάψμεν συνδρομητὴν Μιχ. Ρ. Γκάρα Ἀρτσέστην, παραλάβατο τὸ ταχυδρομικὸν δύο «Δωδώνας», ἡ μὲν τοῦ 96 εἰς πληρωμένη ἔκδοσιν. — Κ. Δαρδ-Γεργιτσε, ἀπεστείλαμεν δύο ἡμερολόγια. — Γ. Παντ. Τ. Σεβερίνον, παραλάβατο ἐκ ταχυδρ. δύο ἡμερολόγια. — Δ. Ζακ. Βουκουρεστίον, ἀπεστείλαμεν ἡμῖν εἰς Ἀδεφ-Ἰχάϊτα ἱσως καθυστέρησαν ἐν ταχυδρομείῳ. — Γ. Τατ. Χανιά, σὰς ἀποστέλλομεν ἡμερολόγιον καὶ σὰς γράφομεν. — Α. Θωμ. Βάρνα, ἐλάβαμεν συνδρομὴν ἐνός ἔτους καὶ ἀντίστοιχον ἡμερολόγιον πρῶτον καὶ 2ου ἔτους τὰ ἑπὶ καὶ σὰς ἀπεστείλαμεν ταχυδρομικῶς καὶ σὰς εὐχαριστοῦμεν. — Κ. Μαλ. Πιτῆστι, εὐχαριστοῦμεν διὰ πληρωθεῖσαν συνδρομὴν εἰς τὸν κ. Κοντ. — Ζ. Πατῆστι, ὡσαύτως. — Μ. Σπ. Τρίκκαλα, ἐγκρίτως εὐχαριστοῦμεν σὰς μετὰ συνδρομῶν καὶ σὰς εὐχαριστοῦμεν ὡς καὶ τοὺς πληρώσαντας συνδρομητὰς. — Ν. Θρ. Κέρκυρα, ταχυδρομικῶς σὰς ἐν γράψμεν.

ΝΟΣΗΜΑΤΑ

ΩΤΩΝ ΡΙΝΟΣ ΚΑΙ ΛΑΡΥΓΓΟΣ
Ν. Γ. ΦΙΛΗΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΤΣ ΙΑΤΡΟΣ

Ἐπὶ πενταετίαν σπουδάζας ἐν Παρισίοις παρὰ τοῖς κ. κ. Fauvel, Gougenheim καὶ Lermoyez κλπ. θεραπεύει τὰ νοσήματα τῶν ὠτῶν, (ὠτίττις, πολυπόδας τῶν ὠτῶν, διάτρυσις τοῦ τυμπάνου, νέκρωσις τῶν ὀστέων κλπ.) ὡς καὶ τὰ νοσήματα τῆς ρινὸς καὶ λαρυγγος (ρίνιτις, φτίσις, πολυπόδας, καρκίνος κλπ.) δι' ὅλους νεωτέρης μεθόδου καὶ τελειωμάτων ἐργαλείων ἐσχεύτως καὶ πάλιν πρὸς τοὺς μεταβάς εἰς Παρισίους παρακολουθήσας τὰς μεθόδους τοῦ ἐιδικοῦ τούτου κλάδου.

Ὁδὸς ἐπισκέψεως 10-12 καὶ 3-5 κατ' ἐκάστην.

Ὁδὸς Ἀγίας Φιλοθέης ἀριθ. 12, ἀντικρὺ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Μεγάρου.

ΨΩΜΙ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΔΙΑΒΗΤΙΚΟΥΣ

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς Ὀδοῦ Βύσσης καὶ πλησίον τῆς Σχολῆς Καραμάνου Ἀλευροπώλειον Γ. Γιαννῆ πωλεῖται Ἄρτος κατασκευαζόμενος ἀποκλειστικῶς διὰ τοὺς πάσχοντάς ἐκ Διαβήτου παρ' ἰδιοῦ τεχνίτου.

ΚΟΥΡΕΙΟΝ Ἡ «ΠΡΕΒΕΖΑ»

Ἀνδρέου Λαχανᾶ

Ὁδὸς Ἀθηνᾶς ἀπέναντι Δημοτικοῦ Θεάτρου καὶ ὑπερπλήρως ἀπὸ τεύχους προθυμίας ζηλευτῆ. Τιμὰ ἀποταγώνισται εἶνε τὰ μόνον συστατικά διὰ τὸ λαμβάνειν τοῦτο κουρεῖον.